

Sygn. akt II Ca 907/13

II Cz 1218/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SSO Robert Bury (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **Z. G.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę i zażalenia pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 25 marca 2013 r., sygn. akt I C 598/11

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Stargardzie Szczecińskim, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 907/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim oddalił powództwo Z. G. w sprawie przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M. o zapłatę.

Sąd I instancji ustalił, że 30 listopada 2001 roku Z. G., jako najemczynie lokalu mieszkalnego w S. przy ulicy (...), złożyła oświadczenie na piśmie o wyrażeniu zgody na zamurowanie pierwszego od strony ulicy (...) okna na pierwszym piętrze lokalu przy ulicy (...) pod warunkiem wykonania okna na ścianie południowej budynku. 1 grudnia 2001 roku oryginał pisma odebrała od D. B., prezesa pozwanej spółki, a następnie zniszczyła. Na zebraniu w dniu 7 stycznia 2002 roku współwłaściciele nieruchomości położonej przy ulicy (...) wyrazili zgodę na dobudowanie budynku oraz zamurowanie

w pierwszym rzędzie dwóch okien na wysokości pierwszego i drugiego piętra w ścianie szczytowej budynku przy ulicy (...), wykonanie nowych okien na ścianie od ulicy (...), przeniesienie okienka piwnicznego ze ściany szczytowej na ścianę od ulicy (...) i wykonanie prac malarskich i porządkowych po przeniesieniu okien. Na podstawie decyzji z dnia 21 stycznia 2002 roku Nr (...) Prezydent Miasta S. ustalił dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. warunki zabudowy i zagospodarowania terenu inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalno- usługowego z przyłączami: wodno-kanalizacyjnym, energetycznym i gazowym na terenie działki o numerze geodezyjnym (...) położonej w obrębie ewidencyjnym (...) kwartale (...) Ś. przy ulicy z terminem ważności decyzji do dnia 31 stycznia 2003 roku. Na podstawie decyzji z dnia 3 września 2003 roku nr (...) Prezydent Miasta S. ustalił na rzecz pozwanej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalno-usługowego z przyłączami wodno-kanalizacyjnym, energetycznym i gazowym na terenie działki o numerze geodezyjnym (...) i częściowo na działce o numerze geodezyjnym (...) stanowiącej ulicę (...), położonych w obrębie ewidencyjnym (...) przy ulicy (...), przebudowie elewacji szczytowej i frontowej sąsiedniej kamienicy na terenie działki o numerze geodezyjnym (...) celem poprawnego zlokalizowania zamierzonej inwestycji. Decyzją z dnia 5 października 2004 roku Nr (...) Starosta (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę pozwanej polegającą na budowie budynku mieszkalno-usługowego dodawanego do istniejącego budynku na działce nr (...) oraz wykonanie przyłącza wodno-kanalizacyjnego, energetycznego i gazowego. Na podstawie umowy z dnia 22 grudnia 2004 roku Miasto S. ustanowiło na rzecz Z. i J. G. odrębną własność lokalu przy ulicy (...) i sprzedało go Z. G. i J. G.. Decyzją z dnia 18 stycznia 2005 roku Nr (...) Wojewoda (...) utrzymał w mocy decyzję Starosty (...) z dnia 5 października 2004 roku. Decyzja ta została następnie utrzymana w mocy na podstawie decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. z dnia 17 listopada 2009 roku oraz 1 lutego 2010 roku. Pismami z dnia 20 i 28 października 2008 roku pozwana zawiadomiła Wspólnotę Mieszkaniową przy ulicy (...) i (...) spółkę z o.o. w S. o wyznaczeniu na 4 listopada 2008 roku terminu wykonania prac związanych z przeniesieniem okien na drugim piętrze budynku przy ulicy (...). 4 listopada 2008 roku pracownicy pozwanej przybyli do mieszkania powódki z zamiarem wykonania prac budowlanych. Powódka oświadczyła, że odmawia zgody na wykonanie zamierzonych prac obecnie oraz w przyszłości. Składając oświadczenie nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji lub wyrażenie woli. Biegły psychiatra rozpoznał u powódki zespół psychoorganiczny neurasteniczny bez wyraźnych cech otępienia nie stwierdzając u niej choroby psychicznej lub upośledzenia umysłowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji, stwierdził, że powództwo w oparciu o art. 415 k.c. jest bezzasadne. Nawet przy założeniu, że na skutek wybudowania przez pozwaną spółkę budynku powódka poniosła szkodę, to brak już jest podstaw do formułowania wniosku, że pomiędzy opisaną inwestycją budowlaną a szkodą w mieniu powódki istnieje adekwatny związek przyczynowy. W ocenie Sądu łączność przyczynowo -skutkowa została zerwana z chwilą złożenia przez powódkę w dniu 4 listopada 2008 roku oświadczenia o niewyrażeniu zgody na wykonanie w jej lokalu prac budowlanych. Oceniając prawną skuteczność złożonego oświadczenia woli, Sąd oparł się na pisemnej opinii biegłego psychiatry, uzupełnionej opinią ustną, podzielając stanowisko biegłego co do tego, że w chwili składania oświadczenia powódka nie działała w stanie wyłączającym swobodne i świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Dodatkowo Sąd zauważył, że gdyby intencją powódki przy składaniu oświadczenia z dnia 4 listopada 2008 roku było odsunięcie tych prac w czasie do momentu nadejścia dogodnych warunków, to już najpóźniej wiosną lub latem 2009 roku powódka powinna zwrócić się do pozwanej o wykonanie takich prac i to niezależnie od tego, że taki zamiar mogła i powinna wyrazić już w dniu 4 listopada 2008 roku. Powódka konsekwentnie podejmowała działania zmierzające do zablokowania inwestycji budowlanej pozwanej, czego dowodem było zaskarżanie decyzji administracyjnych wydawanych przez odpowiednie organy w procesie uzyskania przez pozwaną pozwolenia na budowę. Za niecelowy uznano wniosek dowodowy powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, wobec niemożności przypisania pozwanej odpowiedzialności.

Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu; postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem przez pozwaną, która domagała jego zmiany przez zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w uznaniu, że sytuacja materialna powódki

jest na tyle zła, że zasadnym jest zwolnienie jej od kosztów procesu, nadto naruszenie art. 102 k.p.c. przez uznanie że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążania powódki kosztami procesu.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez powódkę w części w zakresie pkt. I. i III., która domagała się jego zmiany przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

1. art. 227 k.p.c., art. 231 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie całości materiału dowodowego i dowolność w ocenie dowodów, wadliwie Sąd odmówił wiary niektórym dowodom bądź też wyciągnął błędne wnioski i w konsekwencji ustalił nieprawdziwy stan faktyczny;

2. art. 415 k.c. w zw. z art. 144 k.c. przez przyjęcie, że pomiędzy zrealizowaną przez pozwaną inwestycją budowlaną a szkodą w mieniu powódki nie istnieje adekwatny związek przyczynowy oraz że spowodowane zakłócenia w korzystaniu z nieruchomości powódki ponad dotychczasową miarę w związku z inwestycją budowlaną pozwanej nie zasługują na odszkodowanie;

3. art. 82 k.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, iż powódka składając oświadczenie woli w dniu 4 listopada 2008 roku nie działała w stanie wyłączającym swobodne i świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, mimo stanu zdrowia powódki oraz nagannego zachowania pozwanej wobec niej;

5. art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. poprzez pominięcie roszczenia o zadośćuczynienie uzasadnione naruszeniem dobra osobistego powódki, jakim jest prawo do swobodnego i niezakłóconego zamieszkiwania w nieruchomości, prawa do uzyskiwania pełnej i wyczerpującej wiedzy od osoby kompetentnej o przyczynach i skutkach składanych oświadczeń oraz procesu inwestycyjnego, prawa do traktowania z szacunkiem i prawa do ochrony godności osobistej.

Apelująca podniosła, że fakt możliwości wybicia okna w innej części pokoju nie spowodowałby, iż szkoda przestałaby istnieć. Bez względu na wybicie okna dostawienie nieruchomości spowodowało szkodę w postaci zmniejszenia naświetlania pomieszczeń i zwiększenia rachunków za prąd, a tym samym, utraty wartości nieruchomości. Zdaniem apelującej, przy ocenie zasadności roszczeń powódki nie można pominąć wieku powódki, momentu uzyskania prawa własności oraz tego, iż pozwana nie traktowała jej jako konsumenta, wobec którego ma zwiększone obowiązki. Wskazała, że powódka nabyła nieruchomość na własność po uzyskaniu przez pozwaną dokumentów niezbędnych do realizacji inwestycji. Nie uczestniczyła w spotkaniach informacyjnych i nie wyjaśniano jej skutków dostawienia nieruchomości. Powódka nie mogła uczestniczyć w głosowaniu w dniu 7 stycznia 2002 roku, w czasie którego Wspólnota wyraziła zgodę na planowane prace, a na głosowaniu tym pozwana nie wskazała, iż powódka cofnęła zgodę na zamurowanie okna w jej lokalu. Podniosła, iż wniosek wywiedziony przez Sąd z opinii biegłego psychiatry nie mógł zostać wyprowadzony, albowiem biegły nie wypowiedział się co do stanu emocjonalnego powódki i źródeł takiego stanu przy uwzględnieniu jej wieku oraz przebytych operacji i chorób. Wskazano, że powódka nie zwróciła się do pozwanej o wykonanie prac w 2009 roku, skoro pozwana chciała wykonać pracę jedynie 4 listopada 2008 roku i nigdy nie podnosiła, że samodzielnie proponowała powódce inny termin na wykonanie prac.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna jedynie w takim zakresie, że doprowadziła o ustalenia nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji.

Postępowanie przed sądem II instancji jest kontynuacją postępowania pierwszoinstancyjnego, ponownym merytorycznym rozpoznaniem sprawy. Sąd Odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych oraz ich subsumcji prawnej. W przyjętym modelu apelacji pełnej, ponowna ocena roszczenia pod względem prawa materialnego następuje bez względu na podstawy apelacji, więc zgłoszone zarzuty naruszenia prawa materialnego (por. bliżej uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07). Odrębność obu etapów

merytorycznego rozpoznawania roszczenia nie oznacza jednak, że między postępowaniami w obu instancjach nie zachodzi łączność. Proces stosowania prawa polega między innymi na zastosowaniu odpowiedniej normy prawnej do ustalonego przez sąd stanu faktycznego. Norma prawna wyznacza także fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, które powinny być przedmiotem dowodu, zgodnie z art. 227 k.p.c. Odniesienie się przez Sąd do okoliczności wyznaczonych znajdującym zastosowanie przepisem prawa materialnego jest właśnie rozpoznaniem istoty sprawy, w zasadzie jednolicie określanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nierozpoznanie istoty sprawy należy odnieść do badania materialnoprawnej podstawy dochodzenia roszczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 roku, IV CSK 299/10), podstawy merytorycznej roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 661/09), materialnej podstawy żądania pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 roku, II CSK 239/09), materialnej (istotnej) podstawy żądania pozwu, rozważenia oraz oceny poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, a w konsekwencji - załatwienia sprawy w sposób merytoryczny lub formalny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 roku, II CKN 897/97, OSNC 1999, z. 1, poz. 22). Nierozpoznanie istoty sprawy ujmowano także jako pominięcie podstawy roszczenia, tj. przesłanek stanowiących o jego istnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2008 roku, III UK 86/07), nieodniesienie się do tego, co jest przedmiotem sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1298/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 roku, I CKN 486/00), trafnie także wskazując, że nierozpoznanie istoty sprawy to niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącej podstawą roszczenia (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1998 roku, III CKN 411/97), oceny czy rozpoznano istotę sprawy dokonuje się na podstawie żądań pozwu i przepisów prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1999 roku, I UKN 589/98, OSNP 2000, z. 12, poz. 483); w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1998 roku (II CKN 838/97) istotę sprawy określono przez przedmiot i zakres postępowania sądowego, więc przez roszczenie procesowe.

Nierozpoznanie istoty sprawy należy łączyć z nierozważeniem istnienia faktów decydujących o zastosowaniu normy prawa materialnego znajdującej zastosowanie w sprawie. Stwierdzenie tych faktów powinno oznaczać uwzględnienie powództwa, niemożność takich ustaleń – oddalenie powództwa.

Istota rozstrzygnięcia tej sprawy sprowadza się do ustalenia materialnoprawnej podstawy powództwa i ustalenia w ten sposób kręgu okoliczności faktycznych, które powinny być przedmiotem dowodu, a dalej rozważenia Sądu. Zgodnie z art. 140 k.c. w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa. Generalną normą prawną ograniczającą wykonywanie prawa własności nieruchomości w sposób zakłócający korzystanie z nieruchomości sąsiednich jest art. 144 k.c., według którego właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Częściowo zakazano zatem immisji pośrednich, więc takich działań właściciela nieruchomości, które pośrednio niekorzystnie oddziałują na nieruchomość sąsiednią. Przeciwno osobie, która narusza własność w inny sposób, aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń (art. 222 § 2 k.c.); roszczenie negatoryjne obejmuje wszelkie przypadki zakłóceń korzystania z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę. Immisją pośrednią jest ograniczenie dostępu do światła słonecznego, więc zaciemnienie nieruchomości. W takiej sytuacji powstaje roszczenie o usunięcie przeszkody znajdującej się na sąsiednim gruncie, a ograniczającej nasłonecznienie. Ocena tego rodzaju roszczenia powinna być dokonana na podstawie art. 144 k.c., więc nie jest dopuszczalne takie zaciemnienie, które zakłóca korzystanie z nieruchomości sąsiedniej ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Właściciel lokalu mieszkalnego powinien liczyć się z normalnym oddziaływaniem nieruchomości sąsiedniej na swoją nieruchomość, w tym z zaciemnieniem w pewnym, dopuszczalnym stopniu. Od oceny tego stopnia zależy powstanie roszczenia negatoryjnego.

Istnieje iunctim między ochroną prawnorzeczową i odpowiedzialnością odszkodowawczą za delikt. Immisje pośrednie, jeżeli są zakazane, więc jeżeli oddziaływanie przekracza przeciętną miarę o jakiej mowa w art. 144 k.c., jako

czyn bezprawny, mogą stanowić źródło roszczeń odszkodowawczych (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1976 roku, III CRN 367/75, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1972 roku, III CRN 126/72). W procesie odszkodowawczym norma art. 144 k.c. służy ustaleniu bezprawności czynu.

Zależność powstania roszczeń negatoryjnych, których źródło ma podstawę normatywną w art. 144 k.c., a ostateczną decyzją administracyjną w przedmiocie pozwolenia na budowę, została wyjaśniona przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 1992 roku (I CRN 188/92, OSNC 1993, z. 5, poz. 90), według którego uwzględnienie roszczenia negatoryjnego (art. 222 § 2 k.c.) w sytuacji, gdy wybudowanie obiektu budowlanego zgodnie z pozwoleniem na budowę narusza prawa właściciela nieruchomości sąsiedniej, przez zakłócenie korzystania z tej nieruchomości (art. 144 k.c.), nie może polegać na nakazaniu rozebrania obiektu.

Wyłączając roszczenie negatoryjne w przypadku zakłócenia korzystania z nieruchomości ponad przeciętną miarę, w tym zaciemnienia, przez budynek wybudowany zgodnie z pozwoleniem na budowę, należy dopuścić możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 roku (I CSK 191/08) stwierdzono, że fakt, że właściciel nieruchomości dokonuje jej zabudowy na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej, nie wyklucza możliwości wyrządzenia przez taką budowę szkody, nawet jeżeli jest ona realizowana zgodnie z decyzją administracyjną.

W rozważanym stanie faktycznym powódce nie przysługuje roszczenie negatoryjne zmierzające do nakazania rozebrania obiektu, który spowodował zaciemnienie jej lokalu, co wynika z przedstawionych judykatów Sądu Najwyższego; nie jest jednak wyłączone dochodzenie roszczeń odszkodowawczych, zgłoszonych w tym procesie. Stosownie do art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Z oświadczenia powódki z dnia 4 listopada 2008 roku wynika, że nie wyraża ona zgody na wykonanie w jej lokalu prac budowlanych teraz oraz w przyszłości przez stronę pozwaną. Prawidłowa wykładnia tego świadczenia dokonana zgodnie z art. 65 § 1 k.c. prowadzi do wniosku, że intencją powódki było jedynie wyłączenie możliwości wykonania w jego lokalu prac budowlanych przez stronę pozwaną zmierzających do przywrócenia nasłonecznienia, więc zrzeczenie się roszczenia odszkodowawczego zmierzającego do restytucji naturalnej. Naprawienie szkody powódki może nastąpić przez spowodowanie odpowiedniego nasłonecznienia pomieszczeń w jej lokalu przez inną osobę; składając oświadczenie z dnia 4 listopada 2008 roku powódka wyłączyła jedynie możliwość spowodowania nasłonecznienia przez stronę pozwaną przez wybicie okna w pokoju numer (...), nie zrzekła się natomiast roszczeń odszkodowawczych pieniężnych. Istota rozstrzygnięcia tej sprawy sprowadza się zatem do ustalenia, czy działanie strony pozwanej powodujące zaciemnienie lokalu powódki było bezprawne, przekraczające stopień dopuszczalnej immisji określony art. 144 k.c., więc czy pozwana spowodowała zaciemnienie lokalu powódki w sposób zakłócający korzystanie z niego ponad przeciętną miarę wynikającą ze społeczno - gospodarczego przeznaczenia tego lokalu i stosunków miejscowych. Działanie sprzeczne z art. 144 k.c. jest działaniem bezprawnym, przy tym dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konieczne jest ustalenie winy oraz związku przyczynowego. W odniesieniu do tej ostatniej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, związek przyczynowy powinien istnieć między wybudowaniem budynku a zaciemnieniem lokalu powódki, skutkiem bezprawnego działania pozwanej ma być bowiem, według twierdzeń pozwu, zaciemnienie lokalu. Związku tego nie wyłącza złożenie przez powódkę oświadczenia w dniu 4 listopada 2008 roku. Zostało ono złożone już po wbudowaniu budynku, z uwagi na odległość czasową w ogóle nie może być rozważane jako mające wpływ na ocenę związku przyczynowego między działaniem pozwanej a faktem wywołującym szkodę. Bez względu na złożenie tego oświadczenia przez powódkę, lokal został zaciemniony, więc okoliczność ta pozostaje irrelevantna dla oceny związku przyczynowego jako koniecznej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej.

We wskazanym wyżej kontekście Sąd I Instancji nie rozważył wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, nie ustalono w rezultacie, czy powódce przysługuje roszczenie pieniężne o odszkodowanie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy zatem zbadać przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej: bezprawność pod postacią niedopuszczalnego zaciemnienia lokalu powódki - przekroczenie granic oddziaływania wyznaczonych art. 114 k.c., winę pozwanej, związek przyczynowy między działaniem pozwanej a

zacienieniem lokalu oraz zakres ewentualnej wysokości roszczenia odszkodowawczego pieniężnego powódki. Nie oznacza to oczywiście działania Sądu z urzędu w zakresie postępowania dowodowego, a jedynie konieczność realizowania wniosków dowodowych stron, pod tym jednak warunkiem, że Sąd dojdzie do przekonania, że zmierzają do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Sąd I instancji błędnie przyjął nieudowodnienie jednej z przesłanek roszczenia, brak związku przyczynowego, ocena Sądu Odwoławczego jest odmienna, co oznacza że Sąd pierwszej instancji nie rozważył pozostałych przesłanek roszczenia oraz jego wysokości, okoliczności dokładnie wyżej opisanych. W rezultacie zaniechano ustalenia materialnoprawnej podstawy roszczenia, co oznacza nierozpoznanie istoty sprawy, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Przyczyną orzeczenia kasatoryjnego jest odmienna od Sądu Rejonowego ocena oświadczenia powódki z dnia 4 listopada 2008 roku oraz istnienia związku przyczynowego jako przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej.

Uchylenie wyroku Sądu I instancji oznacza także rozstrzygnięcie zażalenia powódki przez uchylenie zaskarżonego postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.